

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1480/2023
03.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гвозден Отовић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Мирослав Антић“ из Београда, чији је пуномоћник Бојан Томић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 8/22 од 14.12.2022. године, у седници одржаној 03.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 8/22 од 14.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 11/21 од 26.07.2021. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење директора тужене број .. од 13.05.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и Одлука школског одбора тужене број .. од 26.05.2011. године којим је одбијен приговор тужиоца и обавезана тужена да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, звању и способностима. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 82.790,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 8/22 од 14.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка није тражио.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) и оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба ЗПП, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује, док битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, дипломирани ..., је био запослен код тужене на основу уговора о раду број .. од 01.04.1997. године. Решењем тужене број 10 од 05.01.2010. године тужилац је враћен на рад почев од 11.01.2010. године, по основу извршне делимичне пресуде Другог општинског суда у Београду П1 266/02 од 30.06.2006. године. Решењем тужене број 11. од 05.01.2010. године тужиоцу је утврђен статус нераспоређеног, јер није било могућности за распоређивање на радно место наставника ... са пуним или непуним радним временом и одређено да тужилац остварује права као запослени за чијим радом је престала потреба у складу са законом и Посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика. Против наведеног решења тужилац је изјавио приговор који је решењем школског одбора број 48 од 28.01.2010. године одбијен као неоснован. Решењем директора тужене број .. од 13.05.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду број .. од 01.04.1997. године као нераспоређеном запосленом за чијим је радом престала потреба, те одређено да је тужиоцу исплаћена отпремнина од 112.065,00 динара и да му радни однос престаје даном доставе решења. Одлучујући о приговору тужиоца на решење од 13.05.2011. године, школски одбор тужене је решењем број .. од 26.05.2011. године одбио као неоснован приговор тужиоца и потврдио решење директора школе од 13.05.2011. године. Правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду П1 број 619/14 од 30.11.2016. године поништено је решење тужене број 11 од 05.01.2010. године и решење школског одбора број 48 од 28.01.2010. године те одбачена тужба у делу у којем је тужилац тражио да се обавезе тужени да га распореди на радно место професора

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев за поништај као незаконитог решење директора тужене број .. од 13.05.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и одлуке школског одбора тужене број .. од 26.05.2011. године којим је одбијен приговор тужиоца.

Чланом 191. став 1. Закона о раду прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад.

Чланом 38. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени Гласник РС“ 12/09 и 67/11), прописано је да запосленом за чијим радом је престала потреба, коме није могло да се обезбеди ниједно од права утврђених законом, колективним уговором код послодавца или уговором о раду, може престати радни однос под условом да му се претходно исплати отпремнина.

По оцени Врховног суда доношењем правноснажне пресуде Другог основног суда у Београду П1 број 619/14 од 30.11.2016. године којом је поништено (као

незаконито) решење директора тужене број 11 од 05.01.2010. године и решење школског одбора број 48 од 28.01.2010. године којим је одбијен приговор тужиоца изјављен против тог решења, престао је да постоји правни основ за утврђени статус тужиоца као нераспоређеног (који остварује права као запослени за чијим радом је престала потреба у складу са законом и Посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика), а тиме и отказни разлог на коме је засновано доношење побијаног решења и одлуке школског одбора тужене. Стога су побијано решење и одлука школског одбора тужене правилно поништени као незаконити.

Како таквог стања, применом члана 191 став 1. Закона о раду, тужена је у обавези да тужиоца врати на рад.

Имајући у виду наведено, одлука у овој правној ставри донета је правилном применом материјалног права, па су супротни наводи ревизије неосновани.

У преосталом делу наводима ревизије се кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, са којих разлога се ревизија не може изјавити, због чега су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ставри.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић